

[Hassing-Jørgensen.]

under de nuværende Forhold, hvor saa stor en Del af Befolkningen bogstaveligt talt kæmper for Tilværelsen. — Jeg finder mig efter dette berettiget til at sige, at den højtærede Finansminister ikke var heldig i Valget af Tidspunkt til at forsikre mig om, at han aldrig havde haft Tillid til mit økonomiske Instinkt.

Under den foreliggende Situation kan jeg fatte mig i stor Korthed med Hensyn til det nye Forslag. Jeg skal afholde mig fra at anstille finansielle Betragtninger i Dag — maaske faar jeg senere Lejlighed dertil. I Dag er det til ingen Nytte, Argumenter gælder ikke, hvor en Sag er afgjort, og det er jo Tilfældet. Der kunde være Grund til at komplimentere den højtærede Finansminister, som ikke blot har gennemtvunget sit Forslag trods en stærkt udbredt offentlig Mening, trods enstemmig Fordømmelse fra Erhvervslivets Side, men endog saa har tiltvunget sig en Udvidelse, som skal indbringe 25 Mill. Kr. Det er, som man siger i Jylland, godt gjort. Jeg ved ikke, om man samtidig kan betragte det som en Triumf for Folkestyret.

Nu kommer det naturligvis an paa, om det saa ogsaa vil komme til at gaa saadan i Virkeligheden, som man har tænkt sig. Naar jeg ser paa de nye Afgifter paa Tobak f. Eks., saa synes det mig oprigtigt talt at være helt parodisk. Naar en Cigaret til 9 Øre koster 6 Øre i Skat, saa er det ikke længere Tobak, man handler med, saa er det Skattebilletter, der er Handelens Genstand. Jeg kunde lide at faa at vide, hvilken Værdi af Tobak der er i en Cigaret til 9 Øre, hvoraf 6 Øre gaar til Statskassen og de 3 Øre altsaa skal dække baade Tobakken, Fremstillingen, Avance og Handelsomkostninger. Men den højtærede Finansminister er aabenbart ikke bange for at give et meget nødlidende Erhverv Dødsstødet!

Det er mig en Skuffelse, at Partierne ikke har haft Mod til at tage Afstand fra denne Beskatning, men at de lader sig lamme af Henvisningen til den finansielle Situation. Det var aabenbart af forskellige af de ærede Ordføreres Taler, at det pinte dem ganske forfærdeligt at skulle fremkomme med Anbefaling af dette Forslag. I Særdeleshed kunde man mærke, hvor det pinte den ærede Ordfører for Det radikale Venstre, hvad jeg meget godt kan forstaa.

De forskellige Ordførere gav alle Udtryk for de fuldt ud berettigede Betænklichkeiten, der knytter sig til denne Lovgivning. Jeg kan bare ikke forstaa, at de ikke kunde tage Mod til sig og gøre det rigtige.

Det er nemlig ikke nær saa farligt, som mange tror, at gøre det rigtige. Jeg havde en Oplevelse, medens jeg opholdt mig nogle Aar i Schweiz. Kantonen Genève havde faaet Tilsagn om et Laan paa 40 Mill. Frs. til Dækning af en hel Del løs Gæld, som den havde paadraget sig. Tilsagnet var ledsaget af den Betingelse, at der maatte skaffes Balance paa Statens Budget, og i den Anledning fremlagde Regeringen et Lovforslag om en Indtægtsbeskatning, og dette Lovforslag blev vedtaget af Raadet og blev ogsaa godkendt ved den paafølgende Folkeafstemning. Aaret efter viste det sig, at det alligevel ikke var nok, der var stadig Underskud paa Budgettet, og man maatte altsaa vedtage en ny Indtægtslov, men denne blev forkastet ved Folkeafstemningen. Og da man saa spurgte Finansministeren: Hvad vil De nu gøre, hvad skal der nu ske?, sagde han: Nu kan jeg oprigtigt talt ikke se nogen anden Udvej end at spare.

Rager: Da vi i Fjor havde dette Lovkompleks til Forhandling, benyttede jeg Lejligheden ved første Behandling til at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa nogle Bestemmelser i Lovens § 6 og § 7 med en Henstilling til Udvalget om at søge disse Bestemmelser ændret. Jeg var ikke videre heldig med dette. Jeg havde ved anden Behandling af Forslaget en Diskussion med den højtærede Finansminister om, hvordan disse uændrede Bestemmelser skulde forstaaes, og jeg mente ved den Lejlighed at kunne fastslaa, at jeg med stor Sindsro kunde stemme for Loven, for disse Bestemmelser var populært sagt ikke det Papir værd, de var skrevet paa. Jeg tror ogsaa, jeg har haft Ret; Aaret igennem tror jeg disse Bestemmelser i Virkeligheden ikke har været brugt.

Nu kunde den højtærede Finansminister maaske sige til mig: ja, men naar man selv indrømmer, at disse Bestemmelser i Realiteten ikke har betydet noget, hvorfor saa drage Spørgsmaalet frem igen i Aar? Jo, jeg drager det frem igen i Aar, og jeg vil gerne have Lov at lægge et Øjeblikks Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed, for det er efter mit Skøn af principiel Betydning, at en Lovgivning er i Orden, og det er af meget stor Betydning, at en Lovgivning ikke er meningsløs. Det kan ikke nytte noget: efterhaanden som Lovgivningen griber mere og mere ind paa mange Omraader, maa det være saaledes, at de, der rammes af Loven, ogsaa virkelig forstaaer Berettigelsen af den, forstaaer, at der er Fornuft i den, og at det, der staaer, skal overholdes. Og